

Der er næppe Anledning til at komme ind paa en udførlig teoretisk Redegørelse for det rette Forhold mellem en Seddelbanks Seddeludgivelse og Funderingen for denne. Saa længe der har bestaaet Seddelbanker, har Meningerne herom været forskellige, tidt, selv mellem de kyndigste, staaet stærkt mod hinanden, og Bestemmelserne for de bestaaende Seddelbanker maa ogsaa siges at være meget forskelligartede, synes tidt ret vilkaarlige og er i høj Grad prægede af de historiske Forhold i de enkelte Lande.

Da Seddelen kun er et Omsætningsmiddel, den fælles Repræsentant for de ombyttede Varers eller Tjenesters Værdi, vilde den Seddelmængde, som man er sikker paa Omsætningen fastholder, kunne være uden al Fundering — har til Tider uden Ulempe været det —, men dette ligger jo ikke for nu eller her; Nationalbanken udgiver ingen Seddel uden at faa fuld Valuta for den, kontant eller imod sikkert Pant. Efter Fundatsen skal den jo imidlertid have Halvdelen af sine Sedler funderede med Guld. Formaalet hermed er, at Sedlerne paa Forlangende skal kunne ombyttes med Guld, og at Guld skal staa til Raadighed ved Betalingsudligning overfor Udlandet.

Seddelsens Ombytning med Guld finder praktisk talt ikke Sted for Indlandets Vedkommende. I normale Tider finder næsten snarere det omvendte Sted, og for Tider som nærværende, under et „run“ som det nylig sete, maa man overalt træffe ekstraordinære Forholdsregler. Alligevel bør der naturligvis gives en bred Margin for Muligheden af Indløsning med Guld, og i ethvert Fald er Guld nødvendigt overfor Udlandet. Men i det sidstnævnte Forhold er Guld i Metalform dog kun meget delvis fornødent. Banken erhverver sig sit Guld gennem Betaling med, hvad den har staaende hos sine udenlandske Korrespondenter, og en Udligning af Gældsforholdet sker sjældent ved Guld, som Regel ved Overførsel til den udenlandske Fordringshaver af Bankens Tilgodehavende hos dens udenlandske Debitorer. Det samme kan naturligvis opnaas ved Afgivelse af saadanne udenlandske Værdipapirer, der betragtes og modtages som „Guld“, i første Række Statsobligationer (til Dagens Kurs).

Til „Metalfonden“ er i vor Fundats henregnet Nettobeløbet af Nationalbankens ikke rentebærende, paa Anfordring betalbare Tilgodehavender hos Norges Bank og Sveriges Riksbank samt ikke rentebærende paa Anfordring betalbart Tilgodehavende paa Giro Konto hos den tyske Rigsbank. Nationalbanken anser det for rimeligt og rigtigt, at der til dens „Metalfond“ fremtidig henregnes dens Nettotilgodehavende hos udenlandske Korrespondenter som Helhed og dens Beholdning af udenlandske Statsobligationer efter disses officielle Kurs.

Medens endvidere den nuværende Metalfonds Værdi skal udgøre 50 pCt. af den cirkulerende Seddelmængde, tillader man sig at foreslaa, at Beløbet af den hele, udvidede Metalfonds Værdi i Forhold til Seddelmængden sættes til 40 pCt., hvad man anser for fuldt tilstrækkelig. Derimod bør Forholdet mellem egentlig Metal og Seddelmængden formentlig bevares. Ifølge Loven af 1907 skal Mønt og Guldbarrer udgøre $\frac{3}{5}$ af Metalfonden, altsaa 30 pCt. af Seddelcirkulationen ($\frac{3}{5}$ af 50). Forholdet mellem Metal og Seddelmængde er jo det traditionelt centrale i al Seddelfundering, og man mener, som sagt, derfor, at de 30 pCt. bør bibeholdes. Dette gælder ligeledes Forholdet ifølge Loven mellem gangbar Guldmønt og Seddelcirkulationen ($\frac{1}{8}$).

Det foreslaas altsaa, at Nationalbanken maa udgive to og en halv Gang saa mange Sedler, som Værdien af dens Metalfond udgør. Til Metalfonden henregnes, foruden hvad der dertil hører efter gældende Lov, Tilgodehavendet hos udenlandske Korrespondenter og udenlandske Statsobligationer efter deres officielle Kurs. Mønt og Guldbarrer i Henhold til Lov af 12. Juli 1907 § 7, 2 a. og b., skal udgøre 30 pCt. af den cirkulerende Seddelmængde og lovlig gangbar Guldmønt $12\frac{1}{2}$ pCt. Hvad der ikke dækkes af Metalfonden skal have Dækning som fastsat ved Loven af 1907.

Ved Siden af ovenfor foreslaaede Bestemmelser for Nationalbankens Seddeludgivelse og uafhængigt af disse skal man tillade sig at foreslaa, at Nationalbanken bemyndiges til at udgive et saa stort Beløb i Sedler, der svarer til Bankens Beholdning af danske Statsforskrivninger efter disses Paalydende, dog ikke over $\frac{1}{10}$ af den i øvrigt cirkulerende Seddelmængde.